

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7935/2021
20.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужила АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Ђура Благојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1679/21 од 08.07.2021. године, у седници одржаној 20.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1679/21 од 08.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1679/21 од 08.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 536/2015 од 18.02.2019. године, ставовима првим и другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиле тражиле да се тужена обавезе да им на име накнаде нематеријалне штете исплати на име душевних болова због неоснованог лишења слободе пок. ЂЂ, бив. из ..., супруга и оца тужила, и то: тужили АА, износ од 1.500.000,00 динара, а тужилама ББ, ВВ, ГГ и ДД, износ од по 1.200.000,00 динара и на име повреде части и угледа и то: тужили АА износ од 1.000.000,00 динара, а тужилама ББ, ВВ, ГГ и ДД износ од по 900.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 18.02.2019. године, као дана пресуђења, па до исплате. Ставом трећим изреке, тужиле су обавезане да туженој накнаде трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1679/21 од 08.07.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе тужила и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле су благовремено изјавиле ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете. По оцени Врховног касационог суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене чланова 21. и 26. Закона о рехабилитацији (који се односи на права рехабилитованог и других лица на рехабилитационо обештећење), већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставом који је изражен кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужиле нису уз ревизију доставиле пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 09.07.2018. године, ради накнаде нематеријалне штете. Вредност побијаног дела правоснажне пресуде цени се у односу на сваку тужилу појединачно. С обзиром да оне нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на тужилу АА је 2.500.000,00 динара, а у односу на тужиле ББ, ВВ, ГГ и ДД је по 2.100.000,00 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представљају динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић